

The background is a dark, composite image. It features a silhouette of a man's head and shoulders. Inside the man's head, there is a bright, glowing landscape with a small figure standing on a rocky shore, looking out at a body of water under a bright sky. Several birds are flying in the sky. The image is framed by glowing blue DNA double helix structures in the corners.

CHRISTOPHER C. ROW

sci-fi

ZNAMENÍ VĚČNOSTI

ZNAMENÍ VĚČNOSTI

Christopher C. Row

*Tato kniha je věnována všem, kteří mají odvahu
stále zkoušet a hledat nové autory.*

You know me. All of you.
I'm in every religions,
every myths and legends.
The man who rose from his grave.

KAPITOLA I.

Pracuji jako zámečník, což je vzhledem k minulosti docela úsměvné. V současné době žiji v Los Angeles, druhém největším městě USA. Leží na západě země při jižní hranici s Mexikem ve státě Kalifornie a je nejvýznamnějším přístavem Severní Ameriky. Tady mi říkají Alan Benyk. Do tohoto města jsem přišel pouze z jediného důvodu. Podnebí je tu velmi teplé a palmy mi připomínají domov.

Vlastním malý krámeček na výrobu klíčů v jedné okrajové čtvrti městské části Harbor Area. Celé město, ale vlastně i celý tento kontinent, je pro mě příjemnou novou zkušeností, takže si moc nestěžuji. Lépe řečeno, ani jsem si moc nestěžoval. Nestěžoval jsem si do té chvíle, než mi zkrřížil cestu gang s podivným názvem parafrázujícím a komolícím slůvko smrt. Skapani. Snad od slangového skapej, chcípni, umři. Kdo ví.

Každopádně tihle hoši, a skutečně se jednalo o hochy, protože věkový průměr bandy bych neodhadoval na víc než šestnáct, tak tihle hoši nešli pro nějaký důvod k potyčce příliš daleko. Mladí kluci, kteří neví, co si počít se životem. Tak jako celou zemi, i LA totiž zaplavila v době celosvětové krize vlna kriminality a násilí.

Osudný den jsem vyrazil do krámu o něco později, když mě předtím zdržel soused z ulice, abych mu pomohl dostat se domů. Celé tohle město, až na centrum, kde je pár skutečných mrakodrapů, tvoří pouze rodinné domky. To ráno mi na dveře zabušil soused ještě zabalený v županu. Věděl jsem, co chce, dřív než stihl otevřít pusu.

Zabouchl si dveře, když šel před dům pro noviny. Podobnou službičku vykonávám téměř pravidelně, co se po okolí rozneslo mé povolání. Nestěžuju si, ale stejně mě pokaždé namíchne, že to všichni kolem považují tak nějak za samozřejmé. Kdyby alespoň zaplatili. „Děkujeme, sousede. Nechcete příští týden přijít na grilování? Jen přijďte, budou steaky, jaký jste ještě nejedl.“ No jistě...

Takže, když mé auto konečně zastavilo před obchůdkem, právě se tam nějací dva výrostci prali s malým plešatým chlápkem o příruční kufřík. Normálně bych dělal, že nic nevidím, a šel si v klidu po svém, jenomže ti hajzlíci mi rozbili reklamní tabuli z boku krámu. Neměl jsem právě dobrý den, a proto jsem si všechnu žluč vylil na nich.

Každýmu jsem ušetřil jeden přímá hák pravačkou, a aby na mě hned tak nezapomněli, tak jsem jim ještě na cestu přibalil slušný kopanec do žeber. Když konečně vypadli, přiklopýtal ke mně plešatý pán a samým nadšením se mohl uděkovat. Vzrušením mu hvízdalo v plicích jako ve starém měchu. Působilo by to komicky, kdyby nevypadal tak nezdravě. Prý jsem mu zachránil nejen majetek, ale dozajista i život. Snad proto se z vděčnosti rozhodl, že si u mne nechá přidělat dva klíče. Od vnitřních dveří garáže a od sklepa.

Do večera jsem na celý incident zapomněl. Jenže ti dva malí hispánští smradi ne. Povyprávěli všechno kumpánům, a tak se stalo, že mi při zavíračce skočilo za krk devět po zuby ozbrojených negrů. Jak mě řádně zpracovávali rukama i nohama, tělo mě páliło jako čert. Nejsem zrovna trasořítka, ale stejně jsem upadl do bezvědomí.

Že mě nadopovali, mi došlo až druhý den ráno, když jsem se probudil na rozkodrcaný bárce, pěkných pár kilometrů od pobřeží.

Na nohou mi vřel kýbl plný čerstvě zatvrdlého betonu. Pěkně pitomej nápad. Co kdybych takhle spadnul do vody? I když o to jim asi šlo.

Moc času na přemýšlení jsem nedostal. Dva hromotluci nadzdvihli moji tělesnou schránku i s kbelíkem a šups, už jsem letěl. Hlavou mi proběhlo, že je dneska moc hezky a proč pořád, ksakru, dávají v televizi ty gangsterky. Z toho pak vznikají podobný blbý situace.

Zkoušeli jste už někdy zadržet dech? Jak dlouho jste to vydrželi? Oficiálně neoficiální rekord je něco přes jedenáct minut. Má ho na kontě nějaký cvok, co se potápí přivázaněj ke kotvě. Bez kyslíku. Free-diving, hloubkové potápění tomu říkají. Zúčastňuje se toho ještě chlápek s časomírou, lékař a pár potápěčů, co toho blázna pravidelně po pár desítkách metrů kontrolují, zda je ještě při vědomí.

Já žádné kontrolory s kyslíkovými bombami na zádech cestou nepotkal. Pravda je, že jsem také neomdlel. Tak snad proto. Od hladiny až na dno mi to netrvalo víc než sedm vteřin. Moře v těch místech muselo být dost mělké. Ne že by na tom zas až tak záleželo.

Tak co? Už jste si to zkusili? Schválně kolik. Vzpomínám si, jak jsem jednou zkoušel zadržet dech ve vaně. Dlouhý plynulý nádech a potom pod hladinu. Jako tehdy, i teď na moři jsem se řádně nadechl. Třeba to bylo pošetilé, ale i tak jsem to učinil. Ve vaně se tenkrát nade mnou míhala kola, která tříštila světlo a lámala ho v krátké paprsky. Hladina se pozvolna uklidňovala, vlnky byly stále menší a menší, až zanikly docela. Nějak podobně tomu muselo být i nahoře na pravoboku lodi, která dojede do přístavu bez jednoho pasažéra.

Tak naposledy. Schválně si to zkuste se mnou. Zaplníte plíce vzduchem. Zavřete ústa a pevně sevřete nos. Nadechujte se pozvolna, nebo dorazí neodbytné nutkání ke kašli a celé úsilí přijde vniveč.

Cítíte, jak se vám hrudník rádně naplnil? Dobře. Není nutné mít nafouklá ústa. Když uběhne prvních deset, patnáct vteřin, a jestliže jste v klidu, začínáte registrovat, jak v hrudním koši hezky zvolna tluče srdce. Tep vnímáte v zápěstí i na spáncích. Uběhla první půlminuta, ale zatím je vše celkem v pořádku.

Srdce jako by zvýraznilo jednotlivé údery. Přesto se zdá, že jsou stále pomalejší. Blíží se první téměř pohodlná minuta.

Kdesi uvnitř začínáte pociťovat nicotnost. Vypadá to, jako byste dokázali sami v sobě produkovat prázdnotu, vakuum. Cítíte, jak se plicní stěny vtahují dovnitř do sebe. Minuta a čtvrt, poprvé máte chuť se opravdicky nadechnout, ale je to jen myšlenka, která se prozatím dá zapudit. Říkáte si, to ještě vydržím.

Svíráte pevněji nos. Minuta dvacet pět. Mění se vám tlak v hlavě a mozek křičí nádech, nádech! Minuta třicet. Křečovitě mačkáte nos, protože tělo se svévolně pokouší nasát cokoliv, co by mohlo být vzduchem.

Minuta třicet pět, máte pocit, že srdce co nevidět vynechá. Do těla se rozlévá podivné uvolnění. (Pozor na svěrač.) Minuta čtyřicet, mozek přímo šílí a máte téměř nulovou šanci udržet tělo pod kontrolou bez nadechnutí. Minuta čtyřicet pět, mozek má hysterák, srdce kolabuje a cítíte dokonce i ledviny. Minuta padesát, začíná vám být všechno jedno, pokud jste muž, dostavuje se erekce. Dále se to nedá snášet. Nádech... a zase... a další...

Fajn, zvládli jste téměř dvě minuty. Jsem rád, že jste to se mnou absolvovali, protože jedině tak můžete poznat, co právě cítím a vnímám.

Představte si, že já jsem to vydržel přes dvě a půl minuty. Ale dál už to fakt nešlo. Otupělost, kterou jsem cítil, a přirozené nutkání mi pomohly k tomu, že jsem se prvně nadechl.

Téměř. V posledním záchvěvu pudu sebezáchovy jsem tu odporně slanou vodu pouze polkl. A znovu a znovu. Nekontrolovatelné lapání mi vhánělo litry mořské vody do rozpínajícího se žaludku. Pil jsem. Pil jako nikdy v životě. Pil a dýchal. Plicní sklípky se plnily slanou tekutinou až po okraj.

Byl jsem jako míč, do kterého rozpustilé děcko napustilo vodu. Příšerné nutkání po nádechu mě mučilo jako rozzhavená žehlička, se kterou mi někdo válcuje mozek. Přesto v jednu chvíli tuto zoufalou potřebu přebila sůl v mých orgánech a já k dovršení vši potupy vyvrhl obsah žaludku zpět do okolního oceánu, kam ostatně patřil. Následovalo další puzení k nádechu, další bolestné polykání a opětovné vyvrhnutí...

KAPITOLA II.

Všechno, co vám teď budu vyprávět, se odehrálo tak dávno, že už to možná není ani pravda. Spoustu jsem toho zapomněl, a to, co zbylo, vyplouvá jen jako zamlžený obraz příběhu, který jsem snad někde zaslechl. Těžko uvěřit, že to vše bylo skutečné.

Tehdy mi říkali Heferkádep. Narodil jsem se do světa, kterému vládli po staletí bozi. Lidské bytosti, které samy sebe stavěly na roveň bohům. Faraoni. Země vzkvétala a upadala spolu s jejich schopnostmi. Nestarali jsme se o minojský lid severu, válčili s loupeživým lidem „šasu“ a toužili po bohatství Núbie.

Ó můj sladký Egypte. Jak rád bych vše vrátil, abych se mohl projít po úrodných březích Nilu. Znovu slyšet zpěv ptáků odpočívajících v papyrusové houštině, ulehnout do stínů palem a moci ochutnat voňavoučký, čerstvě pečený chléb z hrubé pšeničné mouky. Jak rád bych ještě jednou sevřel v náručí moji Achabé.

„Achabé!“ Přešla staletí, přešla tisíciletí, ale mé srdce stále bolí, jen když mám znovu vyslovit tvé jméno.

Vyrůstal a žil jsem ve městě zvaném Herakleopolis Magna, hlavním sídle Horního Egypta, za vlády krále Merikarea, jehož dvacetiletá vláda se pomalu chýlila ke konci. Už jako malému chlapci mi učarovalo to neuvěřitelné množství staveb plných lidí, obelisků tyčících se před pylony svatyní a několik kilometrů dlouhé aleje, jdoucí k posvátným chrámům.

S Achabé jsem se seznámil v šestnácti letech na tržišti. Prvně jsem ji uviděl, když můj zrak přilákala hádka dvou rozčilených osob, stála tam vzpřímená, s hlavou hrdě vztyčenou. Byla tak nádherná ve svém hněvu. Nemohlo jí být víc než patnáct. Pokoušela se jednou rukou vytrhnout nějakému muži antimon, zatímco druhou mu strkala do náručí štoček skládaného plátna. V muži jsem podle typických rysů poznal beduína, „šasu“, byl to sice obchodník putující za výdělkem, ale to nic neměnilo na tom, že jsem ho hned od první chvíle neměl rád. Nenávidím semitský lid kočovných kmenů. Ke své nenávisti jsem byl vychován. Vychovali mě k ní rodiče a ti k ní byli vychováni od svých rodičů.

Uplynulo sotva sto let od doby, kdy se tehdejšímu vládci Chetejovi III. podařilo vyhnat tyto mrzké nepřátele z nilské delty, a již znovu, jako supi na mršinu, se snášejí do krajiny, neboť cítí slabost zakořeněnou v rozpolceném Egyptě.

S jasným pocitem oprávněné zloby jsem se vmísil do tohoto sporu. Šasu podle postavy nepatřil zrovna k silákům a ani svým pokročilým věkem nevzbuzoval pocit moci, jistě mu již bylo přes čtyřicet. Rozhodl jsem se nedělat s ním veliké okolky. Vrazil jsem do něho pěstí, vyškubl mu antimon na líčidla a s omluvným gestem od dívky převzal látku, kterou jsem vrhnul na starce válejícího se v prachu. Téměř nikdo z okolo proudícího davu si tohoto incidentu nevšiml, jenom pár lidí na chvíli udiveně zůstalo stát, když jim pod nohama přistál prašivý beduín, ale jakmile rozpoznali, kdo že je ten nešťastník, pokračovali nevzrušeně dál.

„Díky...“

„Heferkádep. Jmenuji se Heferkádep.“

„Děkuji ti. Já jsem Achabé.“ Její hlas mi zněl jako trylky slavíka a úsměv zářil jasem slunečního kotouče boha Rea. Nevím, jestli to byla láska na první pohled, ale na druhý jistě. K mojí nevýslovné radosti se zdálo, že ani já nejsem Achabé lhostejný. Oba nás již proškolilo několik románek i prvních sexuálních zkušeností, a proto jsme k nově se rozvíjejícímu vztahu mohli přistupovat zodpovědněji a s určitou rozvážností.

Svět se mi zdál nádherným místem plným radovánek a vzrušujících zážitků. S Achabé jsme byli mladí, bozi nás milovali a díky ochraně před početím, kterou poskytovalo rozetřené akátové trní s datlemi a medem¹, jsme mohli popustit uzdu spalující vášni v našich srdcích.

Po půlroční známosti mezi námi vznikla, tak jako v každé slušné rodině, majetková smlouva. Od té doby jsme žili jako muž a žena.

Zdrojem obživy nám bylo zahradnictví. Už odmalička jsem k němu projevoval vlohy a vzhledem k jeho obrovské důležitosti v egyptském hospodářství nabízelo i slušný výdělek. Pozemek, který vybrala Achabé hned za městem, byl velmi úrodný a nic nebránilo tomu, abych jej obehnal cihlovými zdmi z nilského bahna a slámy. Práce to byla tvrdá. Musel jsem denně chodit pro jíl, který se mísil s několik dní namočenou slámou tak, aby rozkladem vznikající lepkavé šťávy zajišťovaly soudržnost cihly při jejím vysoušení na

¹ Dnešní vědci zjistili, že akátové trní obsahuje druh živice, který ve vodních roztocích tvoří kyselinu mléčnou, ta je i dnes součástí gelů proti početí. Egypt'anky, které chtěly zabránit početí, se takto snažily chránit. Prostředek to byl vysoce účinný a hojně užívaný.

žhavém slunci. Ještě náročnější ale bylo přivedení vody do kanálů oddělujících jednotlivá políčka zahrady. Každý večer, když Re na svém ohnivém kočáře dokončil pouť po obloze, jsem se vracel znaven ke své milované Achabé. Ta mi poskytovala tolik radosti a potěšení, kolik jen mé srdce žádalo. Den ode dne jsem ji miloval víc a víc.

Když konečně byla zahrada dokončena a já ji slavnostně ukazoval své drahé ženě, dostalo se mi radosti dvojnásobné. Achabé, dcera matky země, čekala naše první dítě. Následujících devět úplňků se neslo ve znamení horečných příprav. Vše spalující radost prostupoval pocit rozechvělé nejistoty.

„Dokáží skutečně zahradničením uživit tři lidi?“

„Zvládnu tomu škrvněti být dobrým otcem?“

„Jsem na to připraven?“

„Ó, Achabé. Má krásná a líbezná Achabé. Matko mého prvního dítěte. Našeho syna.“

„Jsi dobrý muž, Heferkádepe. Čestný a statečný. Nikdo jiný nedokáže vychovat toto dítě lépe než ty. Samotný Amon spletl naše osudy v jediný pevný provaz, jehož každé vlákno je nedílnou součástí celku. Bohové tomu tak chtěli a já jim věřím. Miluji tě, Heferkádepe.“

Čas uplýval s neúprosnou vytrvalostí, stejně jako řeka Nil putuje stále k moři. Nadešel den, který předčil všechny dny před ním. Slunce žhnulo a nelítostně vysávalo vláhu z každé živé bytosti, neprozřetelně vystavené paprskům. Zelenina vadla, ovoce opadávalo ze stromků. Zavlažovací kanály nedokázaly překonat výheň tetelící se ve vzduchu. Celý svět stál a vyčkával. Vyčkával chvíle, kdy planoucí kočár mocného Rea zmizí za horizontem. Vyčkával momentu zrození.

Večer s posledním zábleskem světla přišel na svět Hekaron. A jak se sluší na správného muže, přišel s křikem, protože celý svět měl vědět, že je zde. Můj prvorozený syn.

KAPITOLA III.

Ten samý večer, ve vzdáleném městě zvaném Théby, vystoupal poprvé v životě na královský podstavec v roli panovníka Dolního Egypta nový faraon. Mentuhotep II., potomek thébských vládců a správců jižních nomů, syn Antefa III.

Nový faraon byl v mnohém odlišný od předchozích vladařů. Vážil si rozumu a logiky. Od přírody byl spíše stratégem než panovníkem, vynikal kombinačními schopnostmi a nebál se je dávat svému okolí jasně najevo. Jako muž obdařený velkou mocí si mohl něco podobného dovolit. Rád se nechával hýčkat a obdivovat, zvláště od mnohých žen, mezi které patřila i jeho sestra, s níž se později, v zájmu udržení rodové linie, oženil. Neměl pro to výčitek. Nejedna z předků si pro zachování vlastní moci vzal i matku nebo dokonce dceru. Proč tedy neudělat z nevlastní sestry jednu z mnoha vedlejších žen?

Ovšem nejen v ženách našel Mentuhotep II. požitek a vzrušení. Od prvních dnů své samostatné vlády se zabýval myšlenkami na dobytí Horní Núbie a jejího připojení k již ovládnuté Dolní Núbii, geograficky začleněné mezi první a druhý katarakt, jižně od ostrova

Elefantina. Takovýto smělý plán by znamenal překonání třetího i čtvrtého nilského kataraktu s nehostinnými příkrými srázy, mezi nimiž se vzdouvaly vlny řeky, narážející na kameny v ohlušujícím hukotu. Překonání nástrah neznámé, odlišné krajiny a konečně, zdolání území obývaného divokými kmeny, přepadávajícími bez váhání kohokoliv a cokoliv.

Snad pro někoho nesnadný úkol, jenomže on, Mentuhotep II., je vyvoleným. Bohové si přáli, aby zdědil po svém otci království, a jistě jej neopustí ani v období následujícím. Přesto nic nesmí být úspěcháno. Takový heroický výkon nutno předem řádně naplánovat a zvážit. První podmínkou úspěchu je bezesporu pevná, stálá základna. A jediná základna, která dokáže plnit požadavky svého vládce, je jednotný, celistvý Egypt!

Znovu sjednotit národ – velmi těžký úkol. Ale ani ten božského faraona nikterak neděsil. Bohatství a nevyčerpatelné zdroje Núbie už za tu námahu stojí, vždyť nejde jen o zlaté doly skalnatých oblastí, ale především o nepřeberná množství tvrdého ebenového dřeva, slonů, hrochů a nosorožců, z jejichž klů jsou zhotovovány umělecké předměty, dobytek, kůže šelem, obiloviny, a to ani nemluvě o laciné pracovní síle, jakou dobytím nového území lze získat.

Mentuhotepovi II. při té představě planuly oči vášní. Bylo rozhodnuto. Musí sjednotit Horní a Dolní Egypt v jeden celek.